

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 49.

• Tredie Session.

21de Møde.

Mandagen den 10de November.

(Fortf.)

Ruben (fortsat): Det selv samme gjælder om Grevernes og Frihererernes Ret til at faa stort Bilde paa Fællig. Nu hæver altsaa § 97 alle Adelsens almindelige Rettigheder, — det er givet; men Kalds- og Virkeret kunde den ikke hæve; thi Kalds- og Virkeret, og navnlig Kaldsretten, høre ingentunde til Adelsens almindelige Rettigheder. Den gik i Maret 1809 over fra at være en adelig Rettighed til at blive en til enkelte specielle Familier hørende Rettighed. Ingen kunde efter den Tid faa Kaldsret, fordi han var adelig, men kun naar han var af de der specielt omtalte Slægter (En Stemme: Men de skulle dog være adelige!). Det var altsaa et særdeles Familie-Privilegium og ikke mere nogen almindelig adelig Ret. At dette, som jeg her siger, er rigtigt, vil man finde, naar man læser Grundlovens § 98, der siger, at intet Lehn, Stamhuus eller Fideicommis herefter kan erigeres; men, dersom § 97 hævede alle Adelsens Rettigheder, saa var § 98 en Nullitet, da ingen god Lovgivning bør sige een Ting to Gange. Endnu inden man kunde have glemt Drøftelsen af § 97, hæver man i § 98 een af de adelige Rettigheder, der maatte være hævet ved § 97, dersom den hæver dem alle. Den Rettighed, som § 98 omtaler, hører til de blandede Rettigheder, det vil sige de Rettigheder, der tilkom de Adelige, naar de vare i Besiddelse af et vist Quantum Fordegods. Denne Ret er altsaa ikke hævet; thi saa vilde Grundloven ikke sige, at den skulde hæves. Men, er nu den ene blandede Ret ikke hævet, saa er den anden det ikke heller. Jeg vil nu fra § 75 hente et andet Argument. Der staaer,

at den visse Eiendomme tillagte dømmende Myndighed skal hæves ved Lov. Blandt disse saakaldte dømmende Myndigheder var ogsaa Lehnbesiddernes Skifteret som Amtmand paa deres Gods. Hvis alle Adelsens Rettigheder vare hævede, da maatte jo denne ogsaa være hævet; men saa kunde Grundloven jo ikke forudsætte den som bestaaende og bestemme, at den maatte blive, indtil den blev hævet ved en Lov. Ikke alene Grundloven, men ogsaa denne Rigsdag har sanctioneret, hvad jeg her siger, idet Loven af 14de Juni 1850, (hvis jeg ikke feiler i § 8,) siger, at den Lehnbesidderne tilkommende Ret til, at deres Virkethingsdomme kunne gaae directe til Høiesteret, skal herefter være hævet. Men, vare alle adelige Privilegier hævede, saa var ogsaa dette hævet i det Dieblif, Hans Majestæt underskrev Grundloven, og her have vi altsaa en Erkjendelse for, at det ikke har været hævet før. (Hør!) Jeg vil nu hente et andet Argument for min Mening fra Forstrandsretten. — Forstrandsretten kan efter min Formening ikke være hævet; thi den samme Grundlov, der siger, at Eiendomsretten her i Landet skal være ukrænkelig og i intet Tilfælde kan berøves Noget uden Erstatning, kan ikke i samme Dieblif have hævet Forstrandsretten uden at bestemme, at der skal gives et Æquivalent derfor. Grundloven kan ikke forudsættes saaledes at have gjort, hvad den ikke vil tillade, at der senere bliver gjort her i Landet. (Hør!) Men er ikke Forstrandsretten hævet, saa er Kalds- og Virkeretten det heller ikke; thi de ere aldeles underkastede de samme Lovbestemmelser. Forstrandsretten kan desuden af en anden Grund ikke være hævet; thi Hans Maj. Kongen har, ved i 1848 at dele sin souveraine Ret med Statens Børgere, ikke kunnet give Afkald paa Andet, end hvad der er hans Eget. Han kan